

Fargefanten og den Store Avis-Skandalen

Det var midt på natten i Fargeland. Månen hang som en halvspist osteskive på den mørkeblå himmelen, og selv de travle Regnbue-billene hadde gått til ro under bladene sine.

Fargefanten hadde akkurat krøllet seg sammen under den myke dynen sin. Han hadde hatt en lang dag med å sortere fargeblyanter etter smak (de røde smakte best, syntes han), og han gledet seg til å drømme om elver av maling.

BZZZZ-RIIIIING!

Fargefanten skvatt så høyt at han nesten traff taklampen. Det var gulrottelefonen på nattbordet som lyste oransje og vibrerte hissig.

«Hvem i all verden ringer nå?» mumlet Fargefanten og gned seg i øynene. «Regnbuen er ikke engang synlig på denne tiden av døgnet.»

Han tok telefonen. «Hallo? Fargefantens her, du snakker med den fargerike delen av røret.»

En tung, pesende stemme svarte i den andre enden. «Fargefantens! Takk og lov. Det er meg, Ranten. Brannkonstabel Ranten.»

Ranten var en stor, blå elefant som tok jobben sin veldig seriøst, men som også var veldig glad i kaker. Stemmen hans hørtes anstrengt ut, som om han prøvde å hviske mens han løftet en tung stein.

«Ranten?» sa Fargefantens forvirret. «Brenner det? Har noen satt fyr på marshmallows-fabrikken igjen?»

«Nei, nei, ingenting brenner,» peste Ranten. «Men jeg trenger deg på stasjonen. Nå med en gang. Det er... eh... brannbilen. Den må males. Gul. Igjen. Det er så lenge siden sist, og jeg tenkte at klokken tre på natten var et perfekt tidspunkt.»

Fargefantens rynket pannen. Male brannbilen gul? Midt på natten? Brannbilene i Fargeland var jo vanligvis knallrøde med lilla prikker. Dette hørtes muffens ut.

«Er du sikker på at det er alt, Ranten? Du høres litt... flatklemt ut.»

«Det er litt krise, Fargefantens! Kan du bare komme? Ta med den største penselen du har. Og kanskje litt smør.»

Katastrofen på Brannstasjonen

Fargefantens skjønte at noe var galt. Han hoppet i de oransje kjeledressen sin, tok med seg malerskrinet og sparket i gang sparkeykkelen sin. Han suste gjennom de stille gatene i Fargeland, med den røde nesen som en liten lykt i mørket.

Da han svingte inn foran den store brannstasjonen, bråstoppet han.

Den enorme garasjeporten sto på vidt gap. Og midt i åpningen, liggende på magen, lå Ranten. Eller rettere sagt: Halve Ranten var inne i garasjen, og halve Ranten var utenfor. Han satt bom fast.

«Ranten!» ropte Fargefanten. «Hva har skjedd?»

Ranten løftet hodet. Han var rødere i ansiktet enn en moden tomat. Snabelen lå krøllet slapt på asfalten.

«Å, Fargefanten, det er så pinlig,» klynket elefanten. «Jeg skulle bare ta en liten nattmat-inspeksjon i kjøleskapet på stasjonen. Bakeren hadde levert en kasse med 'Dobbeltdannede Fløteboller'. Jeg skulle bare smake på én. Men så smakte jeg på tjue.»

«Og så?»

«Og så skulle jeg snike meg ut igjen før morgen-skiftet kom. Jeg trodde porten var høy nok, men... jeg har visst blitt litt bredere over baken i natt.»

Han satt uhjelpelig fast. Han kom verken frem eller tilbake. Porten var helt åpen, så det var ikke den som klemte. Det var rett og slett Ranten som var blitt for stor for døråpningen.

«Jeg visste ikke hvem andre jeg kunne stole på,» hvisket Ranten fortvilet. «Tenk hvis dette kommer ut! Tenk hvis Borgermester Dunkel får vite at byens brannsjef sitter fast i sin egen garasje fordi han har spist for mange boller!»

Spionen i buskene

Fargefantens klødde seg på hodet. Dette var verre enn den gangen han malte feil farge på rådhuset.

«Vi må få deg løs,» sa Fargefantens. «Har du prøvd å... eh... slippe ut litt luft?»

Ranten ble enda rødere. «Du mener å prompe? Jeg har prøvd i en time! Det kommer bare små pipelyder. Det er for mye fløtekrem som blokkerer systemet.»

«Hva med ballonger?» foreslo Fargefantens, og husket sin egen flytur nylig. «Hvis vi fester mange nok ballonger til deg, kanskje du letter litt?»

Ranten ristet på det store hodet. «Jeg veier fem tonn, Fargefantens. Du trenger flere ballonger enn det finnes i hele verden.»

Plutselig hørte de en lyd fra rosebuskene ved siden av stasjonen. *Knekk. Rasle.*

«Hva var det?» hvisket Ranten livredd.

Fargefantens listet seg bort. Han så en lang, tynn skygge som buktet seg vekk i gresset. Og så så han det: Et raskt lysglimt. *KLIKK-BLITS!*

«Å nei!» ropte Fargefanten. «Det er Falk!»

Slangen Falk var den sleipeste journalisten i 'FA' – Fargeland Avis. Han var alltid ute etter en skandale, og han hadde alltid kameraet sitt klart rundt halsen.

«Han tok bilde av meg!» jamret Ranten. «Nå er det ute. I morgen tidlig vil hele Fargeland se rompa mi sitte fast i døra på forsiden av avisa. Karrieren min er over! Jeg må flytte til Gråstein-dalen og leve av mose!»

Den desperate planen

Fargefantens visste at de hadde dårlig tid. De måtte få løs Ranten, og så måtte de stoppe den avisa.

Han så seg rundt etter en løsning. Han så opp mot fjellet Kraft som ruvet over byen. Han så den tykke stålkabelen til gondolbanen som gikk fra byen og opp til toppen. Gondolen sto parkert nede i dalstasjonen, ikke langt fra brannstasjonen.

«Jeg har en idé!» sa Fargefantens. «Den er gal, men den kan virke.»

Han løp inn på stasjonen og hentet det tykkeste branntauet de hadde. Han bandt den ene enden rundt snabelen til Ranten med en solid dobbeltnute.

«Hva gjør du?» spurte Ranten nervøst.

«Hold ut!» ropte Fargefantens.

Han tok den andre enden av tauet, løp bort til gondolbanen, klatret opp i masten og festet tauet til selve gondolvognen.

Så løp han inn i kontrollbua til gondolen. Han fant en stor, grønn knapp merket "START – OPP".

«Er du klar, Ranten?» ropte han. «Nei! Men gjør det likevel!» pep elefantens.

Fargefantens trykket på knappen.

Gondolens motorer begynte å brumme. Vieren strammet seg. Det knaket i tauet. Ranten klynket da snabelen hans ble strukket ut som en lang, blå elastikk.

Gneeeek... gneeeek... sa det, idet gondolen sakte begynte å bevege seg oppover mot fjellet.

Ranten holdt igjen med alle fire beina, men gondolen var sterkere.

SVISJ-PLOPP!

Lyden var som en gigantisk champagneskork som spratt ut. Ranten fløy forover, skled tre meter på magen bortover asfalten, og ble liggende og pese. Han var fri!

«Vi klarte det!» jublet Fargefantens.

«Takk, Fargefanten,» sa Ranten og reiste seg ustøtt. «Du reddet meg. Men... hva med bildet? Hva med Falk?»

Innbrudd i Avis

Fargefanten så på klokken. Snart ville solen stå opp. «Du rydder opp her og får i deg litt salat,» sa Fargefanten bestemt. «Jeg skal ta meg av avisa.»

Han tok sparkesykkelen og kjørte så fort de små hjulene kunne bære ham til Fargeland Avisas hovedkontor. Bygningen var høy og laget av glass, og i kjelleren kunne han høre lyden av de store trykkemaskinene.

KA-TSJINK, KA-TSJINK, KA-TSJINK!

Avisene ble trykket akkurat nå!

Fargefanten snek seg inn bakveien, forbi en sovende vakt (en padde som snorket høyt). Han kom seg ned til trykkeriet. Det var et enormt rom fylt av ruller med papir og lukten av fersk sverte.

Og der, på et samleband, kom avisene fykende ut i en rasende fart. Fargefanten grep den første avisen og så på forsiden.

Hjertet hans sank. Der var det. Et stort, kornete bilde av Rantens bakpart som stakk ut av garasjen. Overskriften lød med fete typer: **BRANNSJEFEN I KLEM: FOR TYKK FOR PORTEN!**

«Å nei,» hvisket Fargefanten. «Det er for sent. De er allerede trykket.»

Han så på telleren på maskinen. Den stoppet på nøyaktig 1991 eksemplarer. Det var en avis til hver eneste husstand i Fargeland.

Fargefanten visste at han ikke kunne ødelegge avisene. Folk måtte jo ha nyheter. Men kanskje han kunne... endre dem?

Han fant frem malerskrinet sitt. Han hadde bare primærfargene: Rødt, gult og blått. Og en tube med hvitt.

«Dette blir den raskeste malejobben i historien,» sa Fargefanten til seg selv.

Han begynte. Han jobbet som en virvelvind. Han malte over bildet av Ranten på den første avisen. Så den andre. Så den tredje. Hendene hans beveget seg så fort at de ble uskarpe. Han blandet farger rett på papiret.

Han malte i en time. Han malte i to timer. Svetten rant, og pelsen hans ble dekket av maling, men han ga seg ikke. Han måtte male om alle 1991 forsidene før avisbudene kom klokken seks.

Morgenen etter

Klokken syv om morgenen sto Slangen Falk utenfor avisbygningen. Han smilte sitt sleipeste smil. Han gledet seg til å se kaoset når byen våknet til skandalen han hadd avslørt.

Redaktøren for avisa, en streng grevling med briller, kom ut med en fersk avis i hånden. Han så forvirret ut.

«Falk,» sa redaktøren. «Hva er dette for noe tull?»

Falk tok avisen. Smilet hans stivnet.

Forsiden viste ikke Ranten som satt fast. I stedet var hele forsiden et stort, håndmalt portrett. Det var et bilde av Redaktøren selv, men han var malt som en klovn! Han hadde stor, rød nese, krøllete, oransje hår, og en enorm sløyfe i halsen som var mistenkelig lik den redaktøren faktisk brukte.

Over bildet hadde Fargefantent malt med store, rufsete bokstaver: **DAGENS GLAD-SAK: REDAKTØREN ELSKER SIRKUS!**

Falk ble helt blek. «Men... men... bildet mitt! Skandalen!»

Redaktøren ble knallrød i ansiktet. «Er dette din idé av en spøk, Falk? Å male meg som en klovn på alle 1991 avisene?!»

«Det var ikke meg!» veste Falk.

Borte ved brannstasjonen sto Ranten (som nå var vasket og hadde spist en sunn frokost av agurk) og Fargefantent (som var dekket av maling fra topp til tå) og så på at avisbudet leverte avisen.

Ranten så på forsiden og begynte å riste av latter. Det dundret i bakken. «Fargefantent,» sa han og tørket en gledesåre. «Du er et geni. Og en utrolig rask maler.»

Fargefantent smilte trøtt og gned litt maling av den røde nesen sin. «Det var en lang natt,» sa han. «Men jeg tror kanskje jeg bør holde meg unna aviskontoret en stund. Og jeg tror du bør holde deg unna fløteboller.»

Rødt, gult og litt magi – nå er Fargefantentens historie forbi

© **Fargeland.no** Denne historien er utarbeidet og eies av Fargeland.

Idé av Henrik Jagland Sæterdal. Kopiering eller videresalg er ikke tillatt uten avtale.

Last ned flere historier på www.fargeland.no